

JÓSLAT

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 40. szám, 2017. október 6.

Mikkamakka a városba ment. A többiek vígan süttetik a hasukat a napon. Fura, rémisztő zajokat hallanak, aztán beállít a Négyszögletű Kerek Erdő tisztására Kisfejű Nagyfejű Zordonbordon, és elmondja, hogy nagyon elszaporodtak az erdőben a pomogácsok. Az erdőlakók először segíteni akarnak az elszaporodott és nyilván szorongó pomogácsokon, de Zordonbordon szavára megijednek, és bár még az életben nem láttak pomogácsot, gyűlölni kezdik őket. Vacskamati már vadul fantáziál: minden pomogács kétszer akkora, mint egy elefánt, öt lábuk van és öt kezük, mindegyikben egy gyilok. Az erdőlakók haditanácsot tartanak, majdnem összeverekednek a vezérségen, és a legszelídebbet, Dömdödömöt egy fához kötik. Zordonbordon védelmet ígér, de cserébe az erdőlakók kincseit követeli. Hála isten, hazaér Mikkamakka, és rendet csinál. Kiderül, hogy Zordonbordon egy fűrészszel és egy üres hordóval keltett ijesztő zajokat, és az erdőlakók lelke feletti hatalmat akarta megszerezni a félelem- és a gyűlöletkeltés eszközeivel.

Dömdödömöt elengedik, és minden jóra fordul. Ezt írta Lázár Ervin 1980-ban, és rejtély, honnan tudta mindezt harminchét évvel a történetek előtt. Ha még azt is megjósolta volna, hogy Zordonbordon szögesdróttal keríti be az erdőt, löterekeket akar rakni az iskolákba, meg nem létező pomogácsstervek ellen rendez nemzeti konzultációkat, akkor Kasszandra és Szibülla mellett emlegetnénk a nevét; így „csak” nagy író és vátesz. A haditanács tagjai már Őcsénytől Pestig keresik a fákat, amelyekhez hozzá lehet kötni bennünket. Lázár Ervinnel együtt könyörgünk: Mikkamakka, gyere haza!